MISHIYU,
talment com altres nens, va aprendre
a caminar, a enraonar i a tenir por
de la soledat entre les parets d'un orfenat.

Quan no s'ho esperava pas, va aparèixer
una dona disposada a adoptar-lo.
Es deia Isabel i es va presentar com si fos
la seva nova mare. Per a Mishiyu, però,
no deixava de ser una estranya.

CB/182102-1/NDC/JAN2014
9 788498 258981
COMBEL
combeleditorial.com

MISHIYU

COMBEL

MI SHI YU

Ricardo Alcántara

Rebeca Luciani

COMBEL

© 2014, Ricardo Alcántara pel text | © 2014, Rebeca Luciani per les il·lustracions

Adaptació: Albert Jané | Disseny gràfic: Estudi Miquel Puig

© 2014, d'aquesta edició, Combel Editorial, SA | Casp, 79 – 08013 Barcelona | Tel. 902 107 007 | www.combeleditorial.com

Primera edició: gener 2014 | ISBN: 978-84-9825-898-1 | Dipòsit legal: B-20753-2013 | *Printed in Spain* |
Imprès a Indice, SL | Fluvià, 81-87 – 08019 Barcelona

MI SHI YU

Ricardo Alcántara

Rebeca Luciani

Adaptació d'Albert Jané

COMBEL

TALMENT COM TOTS ELS NENS,

Mishiyu tenia un pare i una mare. Però, talment com alguns, ell no els va conèixer.

Així que va néixer els seus pares el van abandonar. Era una nit molt freda i fosca. El van embolicar amb uns draps vells i el van deixar davant la porta d'una casa. Quan va notar la mossegada del fred, el nen es va posar a plorar. I no va parar fins que els veïns es van despertar. Morts de son i amb una gran curiositat, van treure el cap per la finestra.

–Què dimonis passa? –es queixaven.

I així van descobrir el nen abandonat.

Com tants altres nens, Mishiyu va anar a parar a un orfenat. Hi va començar a compartir els dies, l'habitació, a vegades el llit i tot, amb altres nens petits, tan tristos i no desitjats com ell.

Al cap d'uns quants mesos va començar a compartir els jocs, els plors i les primeres paraules. Després també va aprendre a defensar les seves coses amb les ungles i les dents. S'havia d'espavilar sense contemplacions; si no, els més grans li prenien el menjar del plat.

Va ser quan va descobrir que alguns dels seus somnis eren tan dolents com la fam. Ningú no li va explicar que d'aquests somnis se'n diu malsons. Aquests somnis tan terribles feien que es despertés al mig de la nit, dominat pel terror. Més d'una vegada s'havia posat a xisclar, turmentat per la por. No va trobar mai una mà amiga que li oferís la seva protecció.

A poc a poc, sense que ningú es preocupés de posar-hi remei, Mishiyu es va convertir en un nen solitari, callat, trist, ple de por. Feia l'efecte com si tothora es tapés amb una flassada invisible que el protegia dels altres. Mishiyu no aspirava a cap altra cosa, perquè no sabia que existís res més. El món se li acabava en aquelles parets tan tronades de l'orfenat. I entre aquells murs se sentia indefens i desgraciat.

Quan ja havia fet quatre anys va passar el que mai no s'hauria imaginat. Algú va arribar en aquella casa amb el propòsit decidit d'endur-se'l. Després d'una colla de tràmits, d'una espera gairebé interminable, Isabel ho havia aconseguit: havia pogut adoptar el petit Mishiyu.

Asseguda al rebedor, esperant que li donessin el nen, Isabel notava que li tremolava tot el cos. Feia anys que esperava aquest moment, i per això s'enfadava amb ella mateixa. «En lloc d'estar tan nerviosa hauria d'estar contenta», no deixava de dir-se, mirant si es podia convèncer. Ho intentava, però el seu cos no li feia cas. «Aquest també fa sempre el que vol», va pensar, i la idea li va fer gràcia, perquè li semblava que sentia la veu del seu pare.

El seu pare sempre li deia: «Filla meva, que n'arribes a ser, de tossuda! Sempre fas el que et dóna la gana», i tenia tota la raó. Quan encara era una nena, els pares la van inscriure en una acadèmia perquè aprengués ballet. Hi anava sense protestar, però així que podia s'escapava i corria a jugar a pilota amb els seus amics. Trobava que el futbol era més divertit que no aguantar-se dreta sobre la punta dels peus.

I quan va arribar el moment d'haver de triar una carrera els seus pares van mirar d'ajudar-la en l'elecció.

–Per què no segueixes la carrera de mestra? A tu t'agraden, les criatures –li van suggerir.

Però ella no en va fer cas. Tenia la idea de dedicar-se al periodisme esportiu i això és el que va decidir.

Al cap d'un quant temps, mentre eren a taula, va dir als seus pares que pensava adoptar un nen. De moment no van reaccionar: es van quedar seriosos, pàl·lids, sense dir res. Quan van poder superar la sorpresa, li van dir:

–Nena, no saps el que dius. Com vols tenir un fill si no tens ni parella? Treu-te'l del cap, aquest disbarat.

Isabel ho va intentar, però no va poder. Cada part del seu cos desitjava tenir un nen i es negava a canviar d'idea; de manera que no va tenir cap més alternativa que iniciar els tràmits d'adopció.